

РЕШЕНИЕ

№ 3933

гр. София, 16.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 02.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диляна Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **1714** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на М. А. А. срещу отказ за предоставяне на достъп до обществена информация, обективиран в Решение № Р-1/31.01.2020г. на кмета на [община].

Жалбоподателят моли за отмяна на оспорения отказ – постановен по т.2, 3 и 4 от подаденото от него заявление с вх.№ 91-00-5/20.01.2020г., като намира, че не са налице сочените от ответника основания. Въпросите в подаденото заявление били формулирани така, че отговорите по тях да не изискват предоставяне на защитена от правото информация – лични данни, търговска или служебна тайна и пр. Отговорът по заявлението изисквал единствено предоставяне на неперсонифицирана информация и по никакъв начин не предполагал съгласието на трето лице. Административният орган не съобразил нормата на чл.31, ал.2 ЗДОИ, както и на чл.31, ал.5 ЗДОИ. Мотивира, че търсената информация има характера на обществена такава от категорията служебна по см. на чл.11 ЗДОИ, както и че е налице надделяващ обществен интерес. По отношение на изтъкнатото в оспореното решение, че задълженият субект няма законово задължение да създава специални документи с оглед предоставянето на информацията сочи, че необходимостта от обобщаването на сумите по фактурите не обективира нормативно предвидена пречка, тъй като заявителят е уточнил, че желае предоставянето на тази информация в удобен за

администрацията формат, без да е изискал съставянето на нарочни документи за целта. Претендира присъждане на направените по производството разноски. В съдебно заседание, редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по оспорването, редовно и своевременно призован, не се явява и не се представлява. От пълномощника му адв.Г. е депозирано писмено становище по жалбата, в което се мотивират доводи за нейната неоснователност. Поставя под въпрос дали търсената от заявителя информация има характера на обществена като вмениява в тежест на заявителя да мотивира с какво тя ще му даде възможност да си състави собствено мнение за дейността на задължения субект. За процесния период 2016-2019г. общината имала един обслужващ юрист и единствено той бил страна по договорите за абонаментно правно обслужване. Поради това безспорно търсената информация засягала неговата личност, а той изрично отказал предоставянето ѝ. В случая не бил налице надделяващ обществен интерес, тъй като търсената информация нямало да разкрие корупция и злоупотреба с власт, нито щяла да повиши прозрачността и отчетността на дейността на задължения субект. На последно място жалбоподателят сам можел да сдобие с търсената информация чрез справка в ЦУБИПСА. Възражава срещу прекомерността на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата, становището на ответника и доказателствата по делото, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, подадена е от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклузивния 14-дневен срок за обжалване с оглед обстоятелството, че оспореното решение е връчено на оспорващия на 31.01.2020г., а жалбата срещу него е заведена в деловодството на съда на 04.02.2020г.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган, в изискуемата писмена форма при спазване на задължителните реквизити, отсъствие на съществени процесуални нарушения, но при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта му.

Правото да се търси и получава информация е изрично разписано в чл.41, ал.1 от Конституцията на Република България. Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация, както и с повторното използване на информацията от общественния сектор са уредени в ЗДОИ. Съгласно разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗДОИ обществена е информацията, която е свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти. Тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Следователно обществена информация съставляват всички данни относно обществения живот, съдържащи се в

документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. Обществената информация бива официална – информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия /чл.10 ЗДОИ/ и служебна - която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл.11 ЗДОИ/. Достъпът до официална обществена информация се осигурява чрез обнародването ѝ, а достъпът до служебна обществена информация се предоставя по реда на този закон, като законът предвижда ограничение – когато тя е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение (мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации) и когато съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи – чл.13, ал.2 ЗДОИ. Освен посочената разпоредба, законът въвежда ограничение за предоставяне на достъп до обществена информация и в случаите по чл.37, ал.1 ЗДОИ, регламентиращ основанията за отказ за предоставяне на обществена информация - когато: 1. исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон; 2. достъпът засяга интересите на трето лице и няма негово изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; 3. исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца. Анализът на разпоредбата показва, че изключение от посоченото правило е допустимо само в хипотезата на надделяващ обществен интерес, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл.3, като във всеки конкретен случай, за да се позове на разпоредбата на чл.37, ал.1, т.1 и т.2 ЗДОИ задълженият субект следва да преодолее оборимата презумпция, регламентирана в § 1, т.5 ДР ЗДОИ.

Задължени субекти според разпоредбата на чл.3, ал.1 ЗДОИ са държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България, наричани по-нататък "органите", относно създаваната или съхраняваната от тях обществена информация. Съгласно чл.38, ал.1 ЗМСМА орган на изпълнителната власт в общината е кметът, следователно ответникът е задължен субект по см. на чл.3, ал.1 ЗДОИ и като е постановил обжалвания отказ той е действал в рамките на предоставените му от закона правомощия.

В настоящия случай жалбоподателят е сезирал ответника със заявление, подадено по електронна поща на 19.01.2020г. и заведено с вх.№ 91-00-5/20.01.2020г., с което е поискал предоставянето по реда на ЗДОИ на информацията относно това: 1. Сключвани ли са договори за абонаментно правно обслужване с адвокати и адвокатски дружества от кмета или общината през периода 2016-2019г.; 2. Каква е била цената на месечния абонамент за посочения период – месец по месец; 3. Осъществено ли е процесуално представителство за периода по граждански и административни дела от адвокати и адвокатски дружества, по които страна е бил кметът или общината и ако да – по кои дела, пред кой съд, с какъв предмет са били делата и евентуално с какъв материален интерес; 4. В какъв размер са били разходите на общината за процесуално представителство за делата по т.3.

Безспорно така търсената информация има характера на обществена такава, от

категорията служебна обществена информация по см. на чл.11 ЗДОИ – касае се за информация, създадена и съхранявана във връзка с дейността по упражняване на правомощията на кмета на общината. Налице е и вторият белег, определящ търсената информация като обществена такава – даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължения субект, а именно изпълнение на задълженията по управление на общинската собственост и средствата на общината в интерес на гражданите и обществото. Следва изрично да бъде посочено, че заявителят не е длъжен да мотивира в заявлението си с какво търсената информация ще допринесе да си създаде собствено мнение за дейността на задължения субект – този извод следва, както от разпоредбата на чл.25, ал.1 ЗДОИ, така и от целта на закона, обективизирана в чл.2, ал.1 ЗДОИ.

Законът предвижда, че заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация се разглеждат във възможно най-кратък срок, но не по-късно от 14 дни след датата на регистриране, като в този срок органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация и уведомяват писмено заявителя за своето решение – чл.28 ЗДОИ. В конкретния случай ответникът се е произнесъл в предвидения в законовата разпоредба срок с оспореното решение, с което е уведомил заявителя по т.1 от заявлението, че има сключени договори за визирания период, а по т.2, 3 и 4 е отказано предоставянето на достъп до търсената информация на основание чл.37, ал.1, т.2 ЗДОИ, тъй като обслужващият общината адвокат, в качеството си на трето лице е отказал да бъде предоставяна информацията относно неговото възнаграждение. Исканата информация според ответника е конфиденциална, свързана с отношенията между адвокат и клиент, а от друга страна договорите за правно обслужване съдържат лични данни, които лицето категорично отказва да бъдат предоставени. В конкретния случай липсвал надделяващ обществен интерес.

Допълнително по т.3 от заявлението е мотивирано, че данните за водените от [община] дела не представляват обществена информация, доколкото тази информация не е свързана с дейността на задължения субект, а отделно ЗДОИ не предвиждал извършването на допълнителни дейности с цел създаване на конкретни отчети и анализи.

Така застъпеното становище относно необходимостта от нарочното съставяне на справки, съдържащи информация по конкретно заявление, е принципно правилно и съответно на съдебната практика по приложението на закона. В случая обаче съставянето на нарочна справка не е било необходимо, отделно от това не може да се възприеме за вярно твърдението, че задълженият субект не създава и не съхранява исканата информация, респ. не знае относно това по какви и колко дела е била страна [община], респ. кмета на общината за периода от 2016г. до 2019г., процесуалното представителство по които е осъществено от адвокат/ти по силата на сключените договори за абонаментно правно обслужване. Невярно е и твърдението, че търсената под т.3 от заявлението информация не представлява обществена такава. Броят на делата, техния вид, качеството на общината или кмета по тях, касаят пряко осъществяваната от последния дейност по изпълнение на правомощията му. Ето защо търсената информация по т.3 от заявлението представлява служебна обществена информация и предоставянето ѝ е дължимо по реда на този закон, в случай, че не е налице някое от основанията за отказ, регламентирани в закона и изчерпателно посочени по-горе.

Следва изрично да се посочи, че сумите по договорите за абонаментно правно обслужване са платими от бюджета на общината, след като са за осъществяване на правното ѝ обслужване, съответно обратно на твърдението на ответника е налице надделяващ обществен интерес по см. на закона от предоставяне на исканата информация.

Съгласно § 1, т.6 ДР ЗДОИ "Надделяващ обществен интерес" е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл.3. До доказване на противното обществен интерес от разкриването е налице, когато информацията улеснява прозрачността и отчетността на субектите по чл.3, ал.1 относно вземаните от тях решения; гарантира законосъобразното и целесъобразното изпълнение на законовите задължения от субектите по чл.3; разкрива лошо управление на държавно или общинско имущество или други незаконосъобразни или нецелесъобразни действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица в съответните администрации, с които се засягат държавни или обществени интереси, права или законни интереси на други лица; когато е свързана със страните, подизпълнителите, предмета, цената, правата и задълженията, условията, сроковете, санкциите, определени в договори, по които едната страна е задължен субект по чл.3 - § 1, т.5, б. "б", „в“, „г“ и „е“ ДР ЗДОИ. Предвид обстоятелството, че се касае за информация относно суми, заплащани от общинския бюджет, съдът намира, че в случая е налице надделяващ обществен интерес по см. на § 1, т.5, б. "б", „в“ и „г“ ДР ЗДОИ. В случай, че е счел, че не е налице надделяващ обществен интерес, административният орган е следвало да се аргументира. Доводи в тази насока обаче в оспорения акт не са изложени. А както се посочи по-горе, за да се позове на разпоредбата на чл.37, ал.1, т.1 и т.2 ЗДОИ задълженият субект следва да преодолее оборимата презумпция, регламентирана в § 1, т.5 ДР ЗДОИ.

Неоснователно намира съдът и позоваването на отказа на третото лице. Както вярно сочи оспорващия в жалбата си, със заявлението не е поискано предоставянето по реда на този закон на информация, съставляваща лични данни – не е поискано нито името на адвоката/адвокатското дружество, нито са поискани копия от договорите, обратно на застъпената от ответника теза. Търсената информация е сведена до това дали за релевантния период общината е възложила правното си обслужване на външен адвокат, вместо на юрисконсултите, наети по трудово/служебно правоотношение, осъществили ли са те реално дейност през този период и съответно какви суми е заплатила общината за тяхното възнаграждение. Посоченото категорично не обективира предоставяне на лични данни, а дори такива да са били обхванати от необходимостта да бъде предоставена информацията без изготвянето на нарочни справки то тя е следвало да се предостави със съответното заличаване на личните данни в съответствие с нормата на чл.37, ал.2 ЗДОИ.

По изложените съображения съдът в настоящия му състав намери оспорения отказ за незаконосъобразен – постановен при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта му и като такъв той следва да бъде отменен, а делото изпратено като преписка на ответника за ново произнасяне по заявлението в частта на постановения отказ в съответствие със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

Основателна при този изход на спора е претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски. Адвокатското възнаграждение следва да бъде

определено в размер на 500 лева, на основание чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата /ЗАДВ/. Неоснователно е възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение – съгласно договора за правна помощ, представен на л.11 по делото, адвокатът е оказал безплатна правна помощ в хипотезата на чл.38, ал.1, т.3, предл.2-ро ЗАДВ - адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на близки. Според ал.2 на чл.38 ЗАДВ в случаите по ал.1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение като съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл.36, ал.2 и осъжда другата страна да го заплати. В този смисъл не е налице заплащано адвокатско възнаграждение, съответно неговият размер не може да бъде прекомерен. Следва също така да бъде присъдена като разноски и внесена държавна такса по оспорването.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2, чл.174 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на М. А. А. отказ за предоставяне на достъп до обществена информация, обективизиран в Решение № Р-1/31.01.2020г. на кмета на [община].

ИЗПРАЩА делото като преписка на кмета на [община] за ново произнасяне по подаденото от жалбоподателя заявление за достъп до обществена информация в частта на постановения отказ по т.2, 3 и 4, в 14-дневен срок от съобщаване на решението, при съобразяване на дадените в мотивите му задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА [община] да заплати на М. А. А. сумата в размер на 10 /десет/ лева, представляваща разноски по производството.

ОСЪЖДА [община] да заплати на В. С. Х. сумата в размер на 500 /петстотин/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.40, ал.3 ЗДОИ.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: